

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires przeciwko Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(Sprawa C-446/08) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2002/46/WE — Zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych — Witaminy i minerały, które mogą być stosowane w produkcji suplementów żywnościowych — Maksymalne ilości — Harmonizacja na poziomie unijnym — Brak — Uprawnienie państw członkowskich — Warunki i kryteria przy ustalaniu maksymalnych ilości — Przepisy krajowe ustalające maksymalne ilości — Ustalenie ilości zerowej)

(2010/C 161/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Source Claire, Nord Plantes EURL, RCS Distribution, Ponroy Santé, Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires

Strona pozwana: Ministre de l'Economie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports, Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

Przy udziale: Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia dyrektywy 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych (Dz.U. L 183, s. 51), a w szczególności art. 5 ust. 4 i art. 11 ust. 2 tej dyrektywy — Kompetencja państw członkowskich w zakresie określania maksymalnych ilości witamin i minerałów dopuszczalnych w suplementach żywnościowych w braku wspólnotowych przepisów w tym przedmiocie — Kryteria, które należy uwzględnić w celu określenia maksymalnych zawartości —

Całkowity zakaz dotyczący fluoru ustanowiony przez władze państwa członkowskiego, z pominięciem zasad przewidzianych w art. 12 wskazanej dyrektywy — Ograniczenie ilościowe w handlu sprzeczne z art. 28 i art. 30 WE

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych należy interpretować w ten sposób, że bez uszczerbku dla postanowień traktatu WE państwa członkowskie zachowują kompetencje w zakresie przyjęcia przepisów odnoszących się do maksymalnych ilości witamin i minerałów, które mogą być stosowane przy produkcji suplementów żywnościowych, jeżeli Komisja Europejska nie określiła tych ilości zgodnie z art. 5 ust. 4 tej dyrektywy.
- 2) Przy określaniu maksymalnych ilości witamin i minerałów, które mogą być stosowane przy produkcji suplementów żywnościowych, do czasu ich ustalenia przez Komisję Europejską na podstawie art. 5 ust. 4 dyrektywy 2002/46, państwa członkowskie, poza obowiązkiem poszanowania art. 28 WE i 30 WE, są również zobowiązane do uwzględnienia kryteriów zawartych w art. 5 ust. 1 i ust. 2 tej dyrektywy, w tym wymogu oceny ryzyka w oparciu o powszechnie przyjęte dane naukowe.
- 3) Dyrektywę 2002/46 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej, jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, w której przy ustalaniu maksymalnej ilości minerału mogącego być stosowanym przy produkcji suplementów żywnościowych niemożliwe jest dokładne ustalenie spożycia tego minerału z innych źródeł żywieniowych, a Komisja Europejska nie ustaliła zgodnie z art. 5 ust. 4 tej dyrektywy maksymalnych ilości witamin i minerałów, które mogą być stosowane przy produkcji suplementów żywnościowych, państwo członkowskie może, jeśli wystąpi stwierdzone zagrożenie, że to spożycie osiągnie górną granicę bezpieczeństwa określoną dla omawianego minerału i pod warunkiem poszanowania art. 28 WE i 30 WE, określić ilość maksymalną, o której mowa, na poziomie zero, bez zastosowania procedury przewidzianej w art. 12 tej dyrektywy.
- 4) Artykuł 5 dyrektywy 2002/46 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż odpowiednie etykietowanie może powstrzymać grupę konsumentów, do której jest skierowane, od stosowania substancji odżywczej mającej w niewielkiej dawce korzystne dla niej skutki, nie stanowi istotnego kryterium dla celów ustalenia maksymalnych ilości witamin i minerałów, które mogą być stosowane przy produkcji suplementów żywnościowych. Uwzględnienie różnego stopnia wrażliwości różnych grup konsumentów uprawnia państwo członkowskie do zastosowania w odniesieniu do ogółu konsumentów tego rodzaju ilości maksymalnej, odpowiedniej dla szczególnie wrażliwych konsumentów, takich jak dzieci jedynie wówczas, gdy środek ten jest ograniczony do tego, co konieczne dla zapewnienia ochrony zdrowia osób należących do tej grupy, gdy jest on proporcjonalny do zamierzonego celu, i gdy cel ten nie może zostać osiągnięty za pomocą środków ograniczających w mniejszym stopniu wymianę handlową wewnątrz Unii Europejskiej, co należy do ustalenia przez sąd krajowy.

5) Dyrektywę 2002/46 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona ustaleniu maksymalnych ilości witamin i minerałów, które mogą być stosowane przy produkcji suplementów żywnościowych, gdy z uwagi na brak stwierdzonego zagrożenia dla zdrowia osób nie zostały dla tych witamin i minerałów określone górne granice bezpieczeństwa, chyba że środek taki jest uzasadniony zgodnie z zasadą ostrożności, jeśli naukowa ocena ryzyka ujawni utrzymywanie się braku pewności co do istnienia lub zakresu rzeczywistego zagrożenia dla zdrowia. Po określeniu górnych granic bezpieczeństwa nie może zostać wykluczona możliwość ustalenia tego rodzaju maksymalnych ilości na poziomie wyraźnie niższym od tych granic, jeżeli ustalenie tych maksymalnych ilości może być uzasadnione poprzez uwzględnienie kryteriów zawartych w art. 5 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy 2002/46 i jeżeli jest ono zgodne z zasadą proporcjonalności. Ocena ta należy do sądu krajowego i powinna zostać przeprowadzona w każdym konkretnym przypadku.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 kwietnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Innsbruck — Austria) — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols przeciwko Land Tirol

(Sprawa C-486/08) (¹)

(Polityka społeczna — Porozumienia ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze godzin oraz w sprawie pracy na czas określony — Niekorzystne przepisy przewidziane przez regulacje krajowe dla pracowników kontraktowych zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, dorywczo lub na podstawie umowy na czas określony — Zasada równego traktowania)

(2010/C 161/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols

Strona pozwana: Land Tirol

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesgericht Innsbruck — Wykładnia klauzuli 4 pkt 1 i 2 załącznika do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 14, s. 9), klauzuli 4 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej poro-

zumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43), a także art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204, s. 23) — Dotyczące pracowników kontraktowych przepisy krajowe wyłączające ze swego zakresu stosowania niektóre kategorie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, dorywczo lub na podstawie umowy na czas określony — Niekorzystne przepisy ustanowione, w zakresie dotyczącym prawa do corocznego urlopu, w odniesieniu do pracowników zmieniających swój wymiar czasu pracy z pełnego na niepełny oraz pracowników korzystających z dwuletniego urlopu rodzicielskiego — Zasady równego traktowania pracowników obu płci, pracowników zatrudnionych w pełnym i niepełnym wymiarze czasu pracy, a także pracowników zatrudnionych na podstawie umowy na czas określony i na czas nieokreślony

Sentencja

1) Właściwe prawo unijne, a mianowicie klauzulę 4 pkt 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., znajdującego się w załączniku do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zmienionej dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisowi krajowemu takiemu jak § 55 ust. 5 Tiroler Landes-Vertragsbedienstetengesetz (ustawy kraju związkowego Tyrolu dotyczącej pracowników kontraktowych) z dnia 8 listopada 2000 r., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lutego 2009 r., zgodnie z którym, w przypadku zmiany wymiaru czasu pracy pracownika, wymiar niewykorzystanej jeszcze części corocznego urlopu zostaje dostosowany proporcjonalnie do nowego wymiaru czasu pracy, efektem czego prawo do corocznego płatnego urlopu pracownika, którego wymiar czasu pracy zostaje zmniejszony z pełnego do niepełnego, a które to prawo nabył on będąc zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, zostaje ograniczone, a taki zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy pracownik może korzystać z tego urlopu tylko przy jednoczesnym ograniczeniu wynagrodzenia za czas jego trwania.

2) Klauzulę 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., znajdującego się w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisowi krajowemu takiemu jak § 1 ust. 2 lit. m) ustawy kraju związkowego Tyrolu dotyczącej pracowników kontraktowych z dnia 8 listopada 2000 r., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lutego 2009 r., zgodnie z którym pracownicy, którzy są zatrudnieni na czas określony wynoszący nie więcej niż sześć miesięcy lub są zatrudniani dorywczo, są wyłączani z zakresu stosowania tej ustawy.